

Arrest

nr. 154 841 van 20 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. C. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Bagdad, de Iraakse nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. U diende uw eerste asielaanvraag in België in op 14 september 2011. U verklaarde toen sinds 3 maart 2009 in het lokale politiebureau van Karama te hebben gewerkt. Eind 2009 zou een lid van Assaëb Al-Haq u als politieagent om hulp hebben gevraagd bij het vervoeren van wapens, logistieke materialen en gevaarlijke personen. U zou niet meteen hebben geantwoord en op 8 juli 2010 zou deze persoon opnieuw naar uw huis zijn geweest en u gedwongen hebben een keuze te maken. U zou deze persoon hebben gesmeekt u met rust te laten, maar op 10 november 2010 zou u telefonisch zijn bedreigd. Men zou ermee hebben gedreigd u te vermoorden indien u werd gevonden. De dag nadien zou er een boodschap op uw voorgevel zijn achtergelaten. Op 23 mei 2011 zou uw huis zijn beschoten. U besloot uw werk te verlaten en verbleef afwisselend thuis en bij vrienden in de buurt tot uw vertrek uit Irak in

augustus 2011. Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, uw voedselrantsoenkaart, uw politiebade, uw aanstelling bij de politie, documenten i.v.m. de klacht die u bij de politie neerlegde en een verzendingsbewijs.

Op 12 maart 2012 besloot het CGVS u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Bij uw beroep dat u tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) legde u een aantal nieuwe documenten neer, nl. de overlijdensakte van uw broer (B.), foto's van uw verwoeste huis, onbenoemd mailverkeer en een aantal persartikels.

De RvV volgde echter op 31 januari 2013 de beslissing van het CGVS. U diende een tweede asielaanvraag in op 7 maart 2013. U legde toen de overlijdensakte neer van uw broer (B.) die op 20 mei 2012 zou zijn overleden en een dreigbrief die uw familie in januari 2013 zou hebben ontvangen. Op 11 maart 2013 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om uw asielaanvraag niet in overweging te nemen (beslissing 13quater). Uiteindelijk diende u op 10 september 2013 uw derde asielaanvraag in. U verklaart via uw broer (G.) te hebben vernomen dat er een onderzoek tegen u werd ingesteld omwille van desertie van het politiekorps. Daarnaast zou u ook gezocht worden voor verboden wapendracht, omdat uw dienstwapen na uw vertrek bij de politie niet terug werd ingeleverd. Verder beweert u nog steeds door de groepering Assaëb Al-Haq te worden gevisieerd, zeker nu zij zich hebben afgescheurd van de partij Al Tayyar Al-Sadri en uw familie deze partij sympathiseert. Leden van Assaëb Al-Haq zouden ook uw familie in Irak lastigvallen. Tot slot haalt u ook de algemene onveilige situatie in Irak aan als reden waarom u niet kunt terugkeren.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u een scan neer van drie attesten van het Ministerie voor Politiezaken en een origineel verzendingsbewijs.

Op 25 maart 2014 werd ook in deze asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 25 april 2014 diende u een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en de RvV velde op 2 september een arrest tot vernietiging van de beslissing die door het CGVS werd genomen, in essentie omdat de RvV over onvoldoende actuele informatie beschikte om te kunnen besluiten dat u op een veilige en wettige manier een intern vluchtalternatief heeft naar het zuiden van Irak.

Het CGVS nam op 24 september 2014 een nieuwe asielbeslissing, waartegen u alweer beroep aantekende bij de RvV. Deze vernietigde de beslissing van het CGVS op 10 april 2015. De Raad verwijst hierbij naar het feit dat er verder onderzoek moet gevoerd worden naar de veiligheidssituatie in Zuid-Irak en de mate waarin Zuid-Irak als een veilig en redelijk vestigingsalternatief kan dienen. De motieven omtrent de weigering van de vluchtelingenstatus werden gevolgd door de Raad.

B. Motivering

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de weigeringsmotieven om u de vluchtelingenstatus niet toe te kennen omstandig werden uiteengezet in de asielbeslissing in het kader van uw derde asielaanvraag. Deze motieven werden ook gevolgd door de RvV.

De beslissing luidde destijds als volgt :

"Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw werk als politieagent en uw problemen met Assaëb Al-Haq op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende documenten voorlegt en bijkomende verklaringen doet die inhoudelijk volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Bovendien dienen er in verband met de dreigementen die u in Irak beweert te hebben ontvangen enkele kanttekeningen te worden gemaakt. Zo is het opmerkelijk dat u in dit verband verklaart dat er zich naast de moord op uw broer in mei 2012 geen andere feiten meer hebben voorgedaan(gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8). Dit strookt immers niet met wat u bij uw tweede asielaanvraag verklaarde, nl. dat er in januari 2013 nog een dreigbrief bij uw familie zou zijn afgeleverd (zie gehoorverslag DVZ d.d. 7/03/2013 vraag 15). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, bevestigt u dat er een dreigbrief was aangekomen en stelt u dat u bedoelde dat er na deze dreigbrief geen andere problemen meer waren geweest (gehoorverslag CGVS, p. 9). Dat u echter ook expliciet de vraag was

gesteld of er na de dood van uw broer nog concrete dreigementen waren geweest (gehoorverslag CGVS, p. 8), maakt dat aan dit argument geen waarde kan worden gehecht. Daarnaast zijn ook uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw broer zou zijn vermoord, erg bedenkelijk. U beweert in dit licht dat leden van Assaëb Al-Haq aan uw deur stonden en zij uw broer (B.) – die goed op u zou lijken – hebben vermoord in de veronderstelling dat hij u was (gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Dat zij een dergelijke vergissing zouden begaan, valt echter niet te rijmen met uw verklaring dat Assaëb Al-Haq heel nauwkeurig te werk gaat, dat zij goed weten wanneer ze een aanval moeten uitvoeren en dat zij de plaats en het moment van de aanval goed bestuderen (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9). De bedenkelijke verklaringen die u bij uw huidige asielaanvraag aflegt over uw problemen met Assaëb Al-Haq en het feit dat deze problemen reeds eerder ongeloofwaardig werden beoordeeld, maakt dat hieraan geen geloof meer kan worden gehecht. Verder zijn uw verklaringen i.v.m. uw bewering gezocht te worden voor desertie ook maar weinig overtuigend. U legt in dit licht 3 (niet-originele) attesten neer die moeten bewijzen dat er een klacht tegen u werd ingediend voor desertie en verboden wapenbezit (gehoorverslag CGVS, p. 5). Over wie u deze documenten heeft bezorgd, blijft u echter heel vaag. U verklaart dat een vriend van uw broer die werkzaam is bij het algemeendirectoraat uw broer ervan op de hoogte bracht dat er een veroordeling tegen u was uitgevaardigd (gehoorverslag CGVS, p. 5). Wie die vriend of wat zijn functie is, kunt u echter helemaal niet duiden (gehoorverslag CGVS, p. 6). Dat u niets meer weet te zeggen over deze persoon en dus ook over de herkomst van uw documenten is opmerkelijk, zeker gezien dit uw enige bron is waarop u zich baseert om te stellen dat er een zaak tegen u loopt. Er zou immers nooit een poging zijn gedaan om u persoonlijk of uw familie te contacteren in verband met de klachten die tegen u werden ingediend (gehoorverslag CGVS, p. 5-6). Bovenstaande vaststelling en het feit dat uw werk bij de politie reeds eerder ongeloofwaardig werd verklaard, maakt dat ook aan uw bewering gezocht te worden omwille van desertie en verboden wapenbezit geen geloof meer kan worden gehecht. Er kan worden geconcludeerd dat na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratieve dossier en op basis van bovenstaande argumentatie, u er niet in geslaagd bent een oprechte, gegronde vrees voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingconventie aannemelijk te maken. De documenten die u neerlegt in het kader van uw huidige asielaanvraag werden reeds besproken (zie supra). Bovendien te worden bemerkt dat het hier niet om originelen gaat en dat uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie blauwe map) blijkt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen"

Aangezien de RvV de motieven van de weigeringbeslissing volgt in het vernietigingsarrest van 10 april 2015, zijn bovenstaande argumenten dan ook nog steeds valabel.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus Algemene veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 25 januari 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiiitische Zuid-

Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In casu is het CGVS van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst (Bagdad, Centraal-Irak) kan onttrekken door zich in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar, of al-Muthanna te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweldsniveau in alle vermelde zuidelijke provincies bereikt niet het niveau om te voldoen aan de bepalingen rond subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen. De informatie aangaande de bereikbaarheid van de zuidelijke provincies (COI Focus Bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer, dd. 13/02/2015) werd bij het administratief dossier gevoegd.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijze worden verwacht dat u zich in Zuid-Irak vestigt.

U bent immers een geschoolde Iraakees en een sjiïet die over een ruim familiaal netwerk in Zuid-Irak beschikt. Zo wonen uw twee zussen in Kut: één bij uw oom langs moederskant (haar schoonvader) en uw andere zus bij haar man, die tevens uw neef is. Daarnaast verklaart u nog een oom te hebben in de zuidelijke provincie Qadisiyah en reeds verschillende keren in het zuiden van het land te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 10-11).

Wanneer u wordt gevraagd naar de mogelijkheid om zich in Zuid-Irak te vestigen, meent u dit enerzijds niet te kunnen doen, omdat de groepering Assaëb Al-Haq u ook daar zou lastigvallen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Dat uw problemen met deze groepering echter niet geloofwaardig geacht kunnen worden, maakt dat met dit element geen rekening kan worden gehouden. Daarnaast meent u zich niet in Zuid-Irak te kunnen hervestigen, omdat u uw ganse leven in Bagdad woonde, omdat u er geen werk zou vinden en omdat uw familie u maar tijdelijk zou kunnen ondersteunen (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Gezien de tribale/familiale banden die u in Zuid-Irak hebt, kan dit element niet in overweging worden genomen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Zuid-Irak waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van artikel 48/4, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het vertrouwensbeginsel. Tevens is er volgens hem sprake van machtsmisbruik.

Verzoeker verwijst naar de twee vernietigingsarresten die voorheen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werden gevelde. Hij stelt dat hieruit duidelijk blijkt dat de RvV meende dat nader onderzoek noodzakelijk was om na te gaan of Zuid-Irak voor verzoeker kan worden aanzien als veilig en redelijk vestigingsalternatief. Dit onderzoek diende grondig te gebeuren gelet op de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van oktober 2014 waaruit blijkt dat UNHCR Zuid-Irak onveilig acht. Het CGVS liet echter na omzichtig onderzoek te voeren naar de huidige situatie in Zuid-Irak. Integendeel, voerde het geen onderzoek uit.

Het CGVS wil laten uitschijnen dat onderzoek werd gevoerd aan de hand van nieuwe, recentere informatie. Verzoeker wijst er op dat de nieuwe beslissing van het CGVS woord per woord is samengesteld uit de voormalige beslissing en louter knip- en plakwerk betreft. Verzoeker legt ter staving van dit betoog de huidige en de voormalige beslissing naast elkaar. De bestreden beslissing is met betrekking tot de subsidiaire bescherming een loutere overname van de reeds vernietigde beslissing. Het enige dat is veranderd, is dat het CGVS toevoegt dat de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van oktober 2014 en de *COI Focus 'Algemene veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak* in overweging werden genomen. Dit kan bezwaarlijk worden volgehouden nu de bestreden beslissing een louter staaltje van knip- en plakwerk is. Verzoeker kan bovendien aantonen dat Zuid-Irak te onveilig is om te kunnen spreken van een veilig intern vestigingsalternatief.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden omdat de bestreden beslissing niet berust op een correcte feitenvinding. Belangrijke elementen werden buiten beschouwing gelaten. *"Meer nog de Dienst Vreemdelingenzaken handelt volledig foutief en maakt zich schuldig aan machtsmisbruik. Immers laat de Dienst Vreemdelingenzaken, door de vermelding van de nota van UNHCR en de COI Focus, uitschijnen dat ze met deze rapporten rekening heeft gehouden, terwijl ze dit absoluut niet gedaan heeft".*

Verzoeker verwijst naar de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van oktober 2014, waarin gewezen wordt op de onveilige situatie in geheel Irak en de fluctuerende aard van het geweld. Hij geeft een samenvatting van de inhoud van voormelde informatie. Tevens wijst hij erop dat uit deze informatie blijkt dat burgers in Irak slachtoffer worden van mensenrechtenschendingen en schendingen van *"het humanitair recht rechten van de mens"*. Alle betrokken partijen in het conflict begaan systematische en wijdverbreide aanvallen die kunnen worden gekwalificeerd als misdaden en misdrijven tegen de mensheid. Verder stelt verzoeker dat hij in Zuid-Irak als ontheemde zou moeten leven. Het probleem van de ontheemden in Irak is volgens UNHCR een groot probleem in Bagdad en Zuid-Irak. Net aldaar stelt het CGVS dat verzoeker zich kan vestigen. De bestreden beslissing is, in tegenstelling met wat hierin wordt beweerd, dus niet gestoeld op de informatie van UNHCR. Deze informatie stelt daarenboven dat het Zuiden van Irak ook getroffen wordt door de gevechten en dat er bomaanslagen, ontvoeringen, moorden en sektarisch geweld voorkomen. De humanitaire noden in Irak zijn hoog en escaleren. Meer dan 5 miljoen mensen hebben humanitaire bijstand nodig. De humanitaire crisis is het

grootst in de gebieden met ontheemden. De provincies die het CGVS voorstelt zijn het zwaarst getroffen door de toestroom van ontheemden en de humanitaire crisis. UNHCR neemt een duidelijke positie in met betrekking tot de terugkeer van asielzoekers naar Irak en dringt erop aan asielzoekers niet gedwongen terug te sturen. UNHCR stelt zelfs letterlijk dat veel personen die Irak zijn ontvlucht voldoen aan de criteria van de Conventie van Genève van 1951. Zelfs indien de positie van verzoeker niet aan dergelijke criteria voldoet, zal hij zich waarschijnlijk kunnen beroepen op bredere bescherming.

Verzoeker kan zich beroepen op richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011. Hij herhaalt dat UNHCR het niet wenselijk acht om aan Irakezen internationale bescherming te ontzeggen op grond van een binnenlands vestigingsalternatief. Het CGVS kan dan ook onmogelijk stellen dat de beslissing op de informatie van UNHCR is gesteund.

De gevaarlijke situatie in Irak wordt in andere rapporten bevestigd. Verzoeker verwijst in deze naar het Nederlandse Ambtsbericht.

Verzoeker verwijst tevens naar het arrest A.A.M. van 3 april 2014 van het EHRM waarin geoordeeld werd dat de betrokkene niet kon worden teruggestuurd naar Mosul of andere delen van Zuid- en Centraal-Irak en dat dit een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM. Wel meende het EHRM dat de betrokkene zich kon vestigen in de Koerdische Autonome Regio. Verzoeker haalt tevens de in het kader van voormelde zaak geuite *"dissenting opinion"* aan. Hij betoogt dat er door de snel veranderende veiligheidssituatie geen garanties zijn dat artikel 3 EVRM bij een terugkeer in zijn hoofde niet zal worden geschonden. Er zijn geen garanties dat het conflict in het reeds onveilige Zuid-Irak op korte termijn niet veel slechter zal worden.

Verzoeker voegt informatie bij het verzoekschrift. Het merendeel van de recente informatie wijst op de gevaarlijke situatie in Zuid-Irak. Het CGVS lijkt blind voor de realiteit. Verzoeker reikte reeds verschillende documenten en rapporten aan omtrent de veiligheidssituatie in Zuid-Irak. Het CGVS negeert al deze informatie. Indien het de recente informatie in overweging had genomen, had het onmogelijk kunnen oordelen dat verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Zuid-Irak. Verzoeker citeert uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie.

Ter vervollediging merkt verzoeker op dat verweerder summier motiveert waarom hij zich in Zuid-Irak zou moeten kunnen vestigen. Het argument dat hij zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bleek om naar Europa te reizen is te kort door de bocht. Dit zou betekenen dat alle asielzoekers die hun land ontvluchten een vestigingsalternatief zouden hebben. Verzoeker stelt voorts reeds in het verleden te hebben aangetoond dat hij geen beroep kan doen op zijn familiale banden. Zijn zussen behoren tot de schoonfamilie. Verder blijkt uit de laatste informatie waarover verzoeker beschikt dat de man van zijn zus reeds slachtoffer werd van de huidige oorlog. Aldus kan onmogelijk met zekerheid worden gesteld dat verzoeker nog kan steunen op zijn familie. Er is geen garantie dat deze nog in leven is en zich nog in Zuid-Irak bevindt. Evenmin is duidelijk in welke omstandigheden zij er leven. Verzoeker zal bij een terugkeer in een levensgevaarlijke en precare toestand terecht komen. Omwille van het bovenstaande is er in zijn hoofde geen intern vluchtalternatief voorhanden.

Verzoeker benadrukt tot slot dat reeds twee weigeringsbeslissingen van het CGVS werden vernietigd omwille van een gebrek aan grondig onderzoek. Hij vraagt aan de RvV om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. *"Immers zou het terugsturen van het dossier naar het commissariaat-generaal een schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel inhouden in hoofde van verzoeker"*. Verzoeker benadrukt dat het CGVS reeds die beslissing nam zonder te voldoen aan de plicht om de beslissing te steunen op recente informatie. Hij kan er onmogelijk op vertrouwen dat zijn rechten bij een terugsturen van zijn dossier geëerbiedigd zullen worden. Volgens het rechtszekerheidsbeginsel moet hij kunnen weten waar hij aan toe is. Bij een terugsturen van zijn dossier heeft hij geen enkele zekerheid dat het CGVS zich wel zou steunen op recente informatie.

Verzoeker vraagt in hoofddorde dan ook om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Ondergeschikt vraagt hij de vernietiging van de bestreden beslissing nu deze een overname is van een reeds door de RvV vernietigde beslissing.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende informatie bij het verzoekschrift: de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van oktober 2014 (bijlage 3), een publicatie 23 september 2014 van UNHCR omtrent de toename van het aantal Iraakse vluchtelingen in Jordanië en Turkije (bijlage 4), een publicatie van UN Human Rights van 25 augustus 2014 (bijlage 5), een artikel van 29 april 2015 over de

situatie in Bagdad en Kerbala (bijlage 6), een artikel van 11 september 2014 over drie explosies in Basra (bijlage 7) en een bijdrage van 1 oktober 2014 over het aantal burgerdoden in Irak (bijlage 8).

2.2. Verweerder legt op 3 september 2015 door middel van een aanvullende nota de volgende informatie neer: de *“COI Focus Iraq, Security Situation in South Iraq”* van 29 mei 2015 en de *“Topical Note Iraq – current opportunities to escape between the country’s provinces”* van Migrationsverket van 12 juni 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3.1. Verzoeker verwijt de *“Dienst Vreemdelingenzaken”* (lees: het CGVS) machtsmisbruik. Het begrip misbruik van bevoegdheid houdt echter in dat de administratieve overheid haar bevoegdheden heeft gebruikt voor een ander doel dan waarvoor zij zijn verleend. Van misbruik van bevoegdheid is slechts sprake wanneer uit objectieve, ter zake dienende en onderling overeenstemmende aanwijzingen blijkt dat een besluit uitsluitend althans hoofdzakelijk is genomen ter bereiking van andere doeleinden dan gesteld. Wanneer het besluit meerdere doelen heeft, is er ook indien naast de geldige beweegredenen een niet gerechtvaardigde wordt aangevoerd, geen sprake van misbruik van bevoegdheid, zolang het wezenlijke doel niet wordt opgeofferd. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat het CGVS machtsmisbruik pleegde.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker poneert op hypothetische wijze dat, zo de bestreden beslissing zou worden vernietigd en teruggestuurd naar het CGVS, hij niet zou weten waar hij aan toe zou zijn, hij er niet op zou kunnen vertrouwen dat zijn rechten zouden worden geëerbiedigd en hij er niet zeker van zou kunnen zijn dat het CGVS een beslissing zou nemen op basis van recente informatie. Nog daargelaten dat dit betoog gelet op het verzoek in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen bezwaarlijk ernstig kan worden genomen, kan dergelijke allusie op een eventuele en toekomstige schending van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel geenszins worden aanzien als een rechtsmiddel in de voormelde zin. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.3.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een

inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.3.6. De RvV beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.8. Inzake de door verzoeker aangevoerde asielmotieven werd reeds bij arrest nr. 142 958 van 10 april 2015 van de RvV geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. De motieven van dit arrest luiden dienaangaande als volgt:

“Inzake de in het kader van onderhavige, derde asielaanvraag door verzoeker aangevoerde asielmotieven, dient te worden vastgesteld dat reeds bij arrest nr. 128 579 van 2 september 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, en dit omwille van volgende redenen:

“Verzoeker beroept zich in het kader van zijn huidige, derde asielaanvraag op dezelfde problemen als degene die hij aanhaalde tijdens zijn eerste asielaanvraag en bouwt hierop voort. Hij stelt dat hij omwille van zijn werk als politieagent naast de reeds aangehaalde problemen met AAH nu tevens problemen riskeert met de Iraakse overheid, en dit omdat hij wordt gezocht wegens desertie en verboden wapendracht.

Dient echter te worden vastgesteld dat reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag en bij arrest nr. 96 411 van 31 januari 2013 van de RvV werd geoordeeld dat noch aan verzoekers voorgehouden beroepsactiviteiten als politieagent, noch aan zijn asielrelaas geloof kan worden gehecht (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 1). Inzake zijn voorgehouden beroepsactiviteiten werd vastgesteld dat verzoeker kennelijk onwetend was over de graden en de insignes binnen de politie en over het type kogels dat in zijn dienstwapen werd gebruikt, alsmede dat hij voor deze onwetendheid geen afdoende verklaring kon bieden. Inzake zijn asielrelaas werd vastgesteld dat hij verscheidene essentiële elementen uit dit relaas onvermeld liet bij de DVZ.

Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Verzoeker beroept zich in het kader van onderhavige, derde asielaanvraag en huidige beroepsprocedure op de volgende nieuwe elementen: de overlijdensakte van zijn broer, die door de RvV in het voormelde arrest niet in overweging werd genomen en die hij tijdens zijn tweede asielaanvraag bijbracht, de dreigbrief die en het verzendbewijs van DHL dat hij tijdens zijn tweede asielaanvraag bijbracht (administratief dossier, map tweede aanvraag), drie attesten inzake een gerechtelijke procedure en een verzendbewijs van DHL van 2013 (administratief dossier, stuk 16: documenten), een verzendbewijs van DHL van 2014 (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3) en kopieën van foto's en van de identiteitskaart van zijn broer (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4).

Inzake de overlijdensakte van verzoekers broer, dient te worden opgemerkt dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Uit de informatie in de map landeninformatie in het administratief dossier (stuk 17) blijkt immers dat zulke documenten in Irak op bijzonder grote schaal worden vervalst en er eenvoudigweg illegaal kunnen worden verkregen. Bovendien wordt de overlijdensakte niet neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, hetgeen vereist is opdat aan dit stuk enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht. Zelfs indien verzoekers broer zou zijn overleden, dan nog dient te worden opgemerkt dat niet kan worden aangenomen dat diens overlijden enig verband vertoont

met het door verzoeker aangevoerde en ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Dit klemmt nog des te meer daar het, waar verzoeker andermaal verwijst naar zijn fysieke gelijkenis met zijn broer en stukken neerlegt om deze te staven, niet aannemelijk is dat AAH verzoekers broer louter omwille van deze gelijkenis per vergissing zou hebben gedood. Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt immers dat AAH steeds heel nauwkeurig tewerk gaat, goed weet wanneer een aanval moet worden uitgevoerd en de plaats en het moment van de aanval goed bestudeert.

De neergelegde dreigbrief betreft een document dat door om het even wie, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld en waarvan de herkomst bijgevolg niet kan worden nagegaan. Verzoeker legde blijkens de met recht weergegeven verklaringen in de bestreden beslissing bovendien manifest tegenstrijdige verklaringen af over het bestaan en de aflevering van deze dreigbrief. In zoverre hij deze tegenstrijdigheid op heden tracht toe te schrijven aan stress, zenuwachtigheid en verwarring bij de DVZ, dient te worden vastgesteld dat deze uitleg niet kan worden aangenomen. Uit de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen blijkt immers dat hij bij het CGVS na confrontatie met zijn verklaringen bij de DVZ duidelijk aangaf dat de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ de juiste waren en dat er weldegelijk een dreigbrief werd afgeleverd. Hoe het gegeven dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt vermeld dat verzoekers advocaat gedurende het volledige gehoor bij het CGVS aanwezig was afbreuk zou kunnen doen aan voormelde tegenstrijdigheid, kan niet worden ingezien. De voormelde vaststellingen volstaan om aan de neergelegde dreigbrief bewijswaarde te ontfangen, te meer nu deze geheel niet wordt neergelegd in het kader en ter ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas.

De drie attesten die moeten bewijzen dat er tegen verzoeker klacht werd ingediend wegens desertie en verboden wapenbezit worden tot op heden slechts bijgebracht in de vorm van kopieën, en dit ondanks dat verzoeker in het verzoekschrift beweert de originelen na het gehoor bij het CGVS te hebben ontvangen. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan de neergelegde attesten geen bewijswaarde worden gehecht. Uit de verklaringen die in dit kader terecht worden weergegeven in de bestreden beslissing blijkt bovendien dat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegde over de herkomst van deze documenten. Daarenboven blijkt uit de reeds hoger vermelde landeninformatie dat zulke documenten in Irak op grote schaal worden vervalst en er op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn. Gezien ook de attesten niet worden neergelegd in het kader van geloofwaardige verklaringen, kan hieraan gelet op het voorgaande niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

De verzendbewijzen van DHL bevatten geen gegevens die de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden beroepsactiviteiten en asielrelaas zouden kunnen herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedertdien geen nieuwe elementen meer heeft bijgebracht ter staving van zijn asielaanvraag. Evenmin brengt hij in het kader van onderhavig verzoekschrift en huidig beroep zulke elementen aan. Derhalve blijft de voormelde motivering, waaruit de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas genoegzaam blijkt, onverminderd gehandhaafd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet."

Het voormelde arrest is opgenomen in het administratief dossier. Het geniet kracht van gewijsde. In zoverre verzoeker in het kader van de weigering van de vluchtelingenstatus citeert uit de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van oktober 2014 (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.21-22), dient te worden opgemerkt dat deze informatie reeds voorlag ten tijde en deel uitmaakte van de beoordeling in het voormelde arrest. Dit mede in acht genomen, kan in het administratief dossier geen nieuw document of gegeven worden ontwaard dat een ander licht zou kunnen werpen op de reeds in het voormelde arrest gedane vaststellingen. Evenmin brengt verzoeker in het kader van onderhavig verzoekschrift en huidig beroep zulke elementen aan. Derhalve blijven de in het voormelde arrest gedane vaststellingen onverminderd gehandhaafd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.9. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Deze volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aantoonde dat hij op grond van de voormelde elementen in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4; § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Zoals reeds gesteld werd in het voormelde arrest van de RvV, is er met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Verzoeker betoogt dat het CGVS de toepasbaarheid van voormeld artikel na het voormelde arrest van de RvV niet onderzocht aan de hand van nieuwe en recentere informatie. Hij baseert zich hiervoor op een vergelijking van de motieven van de voormalige, door het voormelde arrest van de RvV vernietigde beslissing van het CGVS en de huidige bestreden beslissing. Verzoeker kan zich echter niet steunen op de inhoud of de motieven van de beslissing van het CGVS die bij arrest nr. 142 958 van 10 april 2015 van de RvV werd vernietigd. Door deze vernietiging werd de initiële beslissing immers *ex tunc* uit het rechtsverkeer verwijderd en moet zij geacht worden onbestaande te zijn. Hoe dan ook verhindert de verplichting voor de commissaris-generaal om een nieuwe beslissing te nemen niet dat hij zijn beoordelingsbevoegdheid behoudt bij het bepalen van de inhoud van deze nieuwe beslissing, geheel onafhankelijk is bij het nemen van deze beslissing en zelf kan uitmaken wat hij al dan niet bijkomend moet doen om te komen tot een nieuwe beslissing.

De bewering dat het CGVS de toepasbaarheid van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet na het voormelde vernietigingsarrest van de RvV niet opnieuw of nader zou hebben onderzocht vormt daarenboven een loutere en kennelijke miskennis van de inhoud van de bestreden beslissing en het administratief dossier en mist feitelijke grondslag. Zo wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening gehouden met de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van oktober 2014 die mede aan de basis lag van het voormelde vernietigingsarrest. Tevens werd er nieuwe informatie aan het administratief dossier toegevoegd (map 'landeninformatie'). In de analyse in de bestreden beslissing omtrent de toepasbaarheid van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet wordt deze informatie bovendien uitdrukkelijk vermeld en de bestreden beslissing is hierop duidelijk en uitdrukkelijk gesteund.

Verzoeker houdt voorts ten onrechte voor dat het CGVS geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van 27 oktober 2014 (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3). Uit het loutere feit dat het CGVS het standpunt van UNHCR inzake de (veiligheids-)situatie in Zuid-Irak niet volgt, kan dit immers niet worden afgeleid. Bovendien wordt met dit standpunt in de voormelde landeninformatie en in de bestreden beslissing uitdrukkelijk en terdege rekening gehouden. Rekening houdende met het standpunt van het UNHCR en op basis van het geheel van de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier wordt in de bestreden beslissing omtrent de veiligheidssituatie in Zuid-Irak met recht gemotiveerd:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus Algemene veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 25 januari 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse

leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In casu is het CGVS van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst (Bagdad, Centraal-Irak) kan onttrekken door zich in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar, of al-Muthanna te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweldsniveau in alle vermelde zuidelijke provincies bereikt niet het niveau om te voldoen aan de bepalingen rond subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet."

De voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak vindt bovendien steun in de informatie die verzoeker bijbrengt. Deze informatie ligt met het voorgaande immers volledig in lijn.

Zo wordt in de passages die verzoeker uit het Nederlands Ambtsbericht citeert uitdrukkelijk gesteld dat de situatie in Zuid-Irak relatief rustiger was in vergelijking met andere provincies in Irak. Waar hierin vermeld wordt dat zich in het Zuiden geweld voordoet, blijkt hieruit tevens duidelijk dat dit geweld in toenemende mate gericht van aard is en dat zich aldaar in mindere mate aanslagen voordoen.

Uit de publicatie VAN 23 september 2014 van UNHCR omtrent de toename van het aantal Iraakse vluchtelingen in Jordanië en Turkije (rechtsplegingsdossier, bijlage 4) blijkt dat het merendeel van de Iraakse vluchtelingen in deze landen afkomstig zijn uit de gebieden die gecontroleerd worden door IS. De vluchtelingen die daarnaast arriveren zijn het sektarische geweld in Bagdad en Basra ontvlucht. Reeds hoger werd in dit kader opgemerkt dat het sektarische geweld in Basra hoofdzakelijk is gericht tegen de soennitische minderheid aldaar.

Ook uit de publicatie van UN Human Rights van 25 augustus 2014 (*ibid.*, bijlage 5) kan niet worden afgeleid dat de situatie in Zuid-Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Integendeel kan hieruit worden afgeleid dat het conflict zich voornamelijk in Centraal-Irak situeert. Waar hierin, net als in de voormelde publicatie van UNHCR, melding wordt gemaakt van geweld elders in Irak, wordt bovendien duidelijk aangegeven dat dit geweld de vorm aanneemt van gerichte moordaanslagen en een doelgericht karakter vertoont. In het Zuiden werden met name in Basra Soennieten op deze wijze gevisieerd.

Uit het artikel van 29 april 2015 (*ibid.*, bijlage 6) blijkt verder dat, hoewel zich aldaar enkele uitdagingen stellen inzake de veiligheid, Bagdad en Kerbala militair niet worden bedreigd.

Het artikel van 11 september 2014 (*ibid.*, bijlage 7) vermeldt slechts dat zich drie explosies voordeden in Basra. Dat zich aldaar nog geweldfeiten voordoen, wordt in de voormelde landeninformatie echter niet betwist en terdege in rekening gebracht.

De bijdrage van 1 oktober 2014 over het aantal burgerdoden in Irak (*ibid.*, bijlage 8) heeft betrekking op Irak in het algemeen doch bevat geen specifieke informatie over de situatie in Zuid-Irak.

Aldus kan uit verzoekers informatie geenszins worden afgeleid dat de situatie in Zuid-Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verweerder voert bovendien met recht aan dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt bevestigd in de door middel van een aanvullende nota neergelegde "*COI Focus Iraq, Security Situation in South Iraq*" van 29 mei 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Verzoeker werd van deze informatie voorafgaand aan de terechtzitting op de hoogte gesteld (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Verzoeker voerde inzake deze informatie geen concreet verweer ter terechtzitting. Verweerder dient te worden gevolgd waar deze inzake voormelde landeninformatie betoogt dat hieruit blijkt dat deze regio niet verwikkeld is in het offensief dat IS inzette in Centraal-Irak, dat zich aldaar geen directe confrontaties voordoen tussen het Iraakse leger en IS, dat er zich slechts sporadisch terreuraanslagen voordoen, dat deze aanslagen zijn afgenomen in frequentie en zwaarte, dat het overige geweld er doelgericht van aard is en dat het aantal burgerslachtoffers er beperkt is. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de situatie in Zuid-Irak van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria die zijn opgenomen in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Rest aldus nog na te gaan of verwacht kan worden dat verzoeker zich vestigt in Zuid-Irak en of hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot deze regio.

Verzoeker verwijst in dit kader andermaal naar de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van oktober 2014. Hieruit blijkt dat UNHCR het standpunt hanteert dat het, gelet op de algemene omstandigheden en de humanitaire crisis in Irak, in principe niet aangewezen is om een Irakees bescherming te ontzeggen op basis van de toepasselijkheid van een intern vestigingsalternatief. Verzoeker wijst tevens op de humanitaire crisis Zuid-Irak. Waar verzoeker op basis van zowel het standpunt van UNHCR, zijn eigen informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 5) als de informatie van verweerder (rechtsplegingsdossier, stuk 10; administratief dossier, map 'landeninformatie') kan worden gevolgd in zijn betoog omtrent de complexe humanitaire situatie in Zuid-Irak, kan dit *in casu* echter niet volstaan om aan te tonen dat een intern vestigingsalternatief in zijn hoofde onredelijk zou zijn. Dat hij bij een hervestiging in Zuid-Irak in een schrijnende situatie terecht zou komen kan gelet op zijn individuele omstandigheden, zoals deze onder meer blijken uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, immers niet worden aangenomen.

Verzoeker is namelijk een volwassen man en heeft de nodige scholing genoten. Doorheen zijn professionele carrière deed hij bovendien ervaring op in de bouwsector en als zelfstandige. Verzoeker hield in het verleden verschillende winkels open en reisde in functie daarvan herhaald naar het buitenland, en dit soms gedurende meerdere maanden. In de periode tussen dewelke hij zijn winkels openhield trad hij bovendien op als arbeider en nadien als voorman om mensen te begeleiden bij het schoonmaken (administratief dossier, gehoorverslag CGVS van 8 februari 2012, p.3-6; vragenlijst CGVS 19 oktober 2011, p.1-2). Verzoeker reisde voorts meermaals naar Zuid-Irak, en dit zowel voor zaken als om zijn familie aldaar te bezoeken (administratief dossier, gehoorverslag CGVS van 6 maart 2014, p.10). Daarenboven bleek hij voldoende zelfstandig en initiatiefrijk om naar Europa te reizen en zich er in een vreemde gemeenschap te vestigen. Gelet op het geheel van deze omstandigheden, kan worden verwacht dat verzoeker in staat is om zich op zelfstandige wijze in Zuid-Irak te vestigen.

Zelfs indien dit niet zo zou zijn, dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoeker in Zuid-Irak kan terugvallen op een uitgebreid familiaal en tribaal netwerk en dat hij zich, zo dit nodig zou zijn, tot dit netwerk kan richten met het oog op de nodige (financiële) ondersteuning. Verzoeker gaf bij het CGVS immers aan dat hij in Al Kut en Wassit zussen heeft. Eén van hen is weduwe en de andere is gehuwd. Zijn zus die weduwe is woont nog in haar eigen huis in Al Kut. Zij was gehuwd met een oom van verzoeker, woont er bij een oom, wordt er door deze oom onderhouden en ontvangt het pensioen van haar overleden echtgenoot, die ingenieur was. Verzoekers zus in Wassit woont aldaar samen met haar man. Deze man is tevens een neef van verzoeker. In Diwaniya beschikt verzoeker daarnaast nog over een oom langs vaderszijde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS van 6 maart 2014, p.4, 7, 10-11). Dat verzoekers zussen behoren tot hun schoonfamilie kan gelet op het voorgaande niet overtuigen. Deze schoonfamilie is namelijk eveneens verzoekers familie. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het uiten van de blote bewering dat hij over recente informatie beschikt dat de man van zijn zus

slachtoffer zou zijn geworden van de oorlog en tot het poneren dat het niet zeker is dat zijn familie nog leeft en nog in Zuid-Irak verblijft en dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat hij nog op zijn familie kan steunen. Verzoeker toont echter op generlei wijze aan dat de voormelde familieleden zouden zijn overleden, Zuid-Irak zouden hebben verlaten of er in erbarmelijke omstandigheden zouden vertoeven. Het uiten van dergelijke ongefundeerde beweringen kan geenszins volstaan om aan te tonen dat hij geen familie meer zou hebben in Zuid-Irak en dat hij op deze familie niet zou kunnen rekenen.

In de bestreden beslissing wordt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') voorts terecht uiteengezet dat Zuid-Irak voor verzoeker op een veilige en wettige manier toegankelijk is. Gelet op verzoekers religieuze aanhorigheid, profiel en familiale banden in Zuid-Irak, betoogt verweerder bovendien met recht dat uit de door middel van een aanvullende nota neergelegde "*Topical Note Iraq – current opportunities to escape between the country's provinces*" van Migrationsverket van 12 juni 2015 blijkt dat het zuiden van Irak IDP's verwelkomt en dat Zuid-Irak voor verzoeker geldt als een intern vestigingsalternatief (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat verzoeker in Zuid-Irak beschikt over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Hoe verzoekers verwijzing naar de zaak A.A.M. voor het EHRM aan voormelde vaststellingen en oordeelsvorming afbreuk zou kunnen doen, kan niet worden ingezien. Het arrest en de *dissenting opinion* in deze zaak, zoals aangehaald door verzoeker, dateren reeds van begin 2014. Bovendien dient verzoekers asielaanvraag op een individuele wijze te worden onderzocht en vertoonde de betrokkene in voormelde zaak voor het EHRM een volledig verschillend profiel als verzoeker. Zo was deze betrokkene een soenniet en is verzoeker sjiiet (administratief dossier, vragenlijst CGVS van 19 oktober 2011, p.1), hetgeen een niet onbelangrijk gegeven is gelet op het feit dat de soennieten in het zuiden van Irak de minderheid uitmaken en er aldaar sprake is van een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid. Daarenboven werd ten aanzien van de betrokkene in het kader van voormelde zaak voor het EHRM geoordeeld dat deze onder de directe bedreiging stond van Al-Qaeda en dat deze daardoor in bepaalde delen van Centraal- en Zuid-Irak vanwege deze organisatie vervolging vreesde. Verzoeker toont, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, hoegenaamd niet aan dat hij zich in een vergelijkbare positie als deze persoon zou bevinden.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS